

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Burchardi VVormaciensis Ecclesiae Episcopi,
Decretorum Libri XX. ex Consiliis, & orthodoxoru[m]
patru[m] Decretis, tum etiam diuersaru[m] nationum
Synodis, ceu loci communes congesti, in quibus ...**

Burchardus <Wormaciensis>

Parisiis, 1549

De oppressoribus pauperum. xxix.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10722

Tres enim sunt munerum acceptiones, quibus contra iusticiam humana vanitas militat, id est, fauor amicitiarum, adulatio laudis, & corporalis acceptio muneris. Facilius autem peruertitur animus, rei corporeo munere, quam gratia laudisque favore. Quatuor modis iudicium humanum conuertitur: timore, cupiditate, odio, amore. Timore, dum metu potestatis alicuius, veritatem loqui pauescimus. Cupiditate, dum praemio muneris alicuius corrumpimur. Odio, dum contra quemlibet aduersarium molimur, cuius odio corrumpimur. Amore, dum amico vel propinquo praestare contendimus. His enim quatuor causis saepe aequitas violatur.

De oppressoribus pauperum. Cap. XXIX.

Ex eodē.

Pauperum oppressores tunc sentiantur grauiori esse sententia, quando praualuerint his quibus atrocius nocere voluerint. Nam tanto in futuro supplicio condemnandi sunt, quanto hic fortius contra miserorum vitam inualuerint. Audiāt iudices & qui praesunt populis, qui pro temporalibus molestiis quas plebibus ingerunt, aeterno incendio cremabuntur, testante domino per Esaiam prophetam: Iratus sum, inquit, super populum meum, & dedi in manu tua: non posuisti ei misericordiam, aggrauasti iugum tuum valde. Descende, in puluere sede, tace, & intra tenebras. Veniet super te malum & peries, & irruet super te repente miseria quam nescis. Magis mala facientes quam mala patientibus, dolere debemus. Illi enim praualuendo in malum proficiunt: isti patiendo a malo corriguntur. Deus autem per malas voluntates aliorum, in multa operatur bona. Malignantium hominum voluntas nequaquam potest impleri, nisi Deus dederit potestatem. Nam dum homines Deo permittente malum quod contempiscunt perficiunt, ipse dicitur facere qui permittit. Inde et quod scriptum est per prophetam: Si erit malum, quod dominus non fecit. Veruntamen quod iniqui mala expectant voluntate, idcirco Deus perficiendi dat potestatem per suam bonam voluntatem, quia de nostro malo ipse multa operatur bona. Quidam cum Dei voluntati resistunt, nesciant consilium Dei faciunt, quod nouerint sic Deo subiecta esse omnia, ut & ipsi qui eius dispositioni resistere arbitrantur, eius impleant voluntatem. Propterea in hac vita bene

iudicantur à malis, vt iterum in illa vita mali iudicentur à
 bonis: siue vt etiam sit hic bonis temporalis afflictio, &
 illi eterna remuneratio. Idcirco sunt necessarii mali, vt
 quoties boni offendunt, flagellètur ab illis. Hinc est quod
 Assur virgam furoris sui testatur dominus. Sed quoties ita
 fit, de Dei indignatione procedit, vt Deus per illos in eos
 feriat, quos flagellando emédare desiderat. Sed ille iustif-
 sima voluntate, illi verò sæpe crudeli intentione: sicut per
 prophetam dicitur de eodem Assur. Ipse autem nõ sic, sed
 ad conterendum paratum est cor eius, atrocem super eos
 diuinum furorem venturum, qui existunt persecutores, &
 violenti fidelibus. Consolando eaim Deus suos ita iudi-
 care promittit. Aduersus eos, inquit, qui iudicauerunt te,
 ego iudicabo, & cibabo hostes tuos carnibus suis, & quasi
 mixto sanguine suo inebriabuntur. Habet aliquem vsum,
 & malorum iniquitas, quòd dilectos Dei, suis moribus la-
 siliat, ac per hoc vita impiorum sibi deperit: iustorum au-
 tem deperit, sed proficit. dũ eos mali per tribulationis ex-
 ercitiũ ad presentem odiendam vitam, & futuram desi-
 deradam erudiunt. Interdum enim prodest peruersorum
 prauitas vtilitati iustorum, dum eos malitia sua erudit, &
 ad regna cœlorum requirenda molestia, temporalis impel-
 lit. Probatum hoc exemplis Israëliticæ plebis, quæ tunc
 durius agebatur in Aegypto, quando oportebat eam per
 Moſen ad terram, repromissionis vocari, & ex malis, quæ
 in Aegypto patiebatur descendere, & ad promissam pa-
 triam festinare. Iniqui dum constantiam iusti in persecu-
 tionibus suis aspiciunt, mentis confusione tabescunt, & dũ
 aduersa ostentant, nec vincunt, tandem de se peruersitatis
 insania confunduntur. Stulti contra bonos studium sem-
 per assumunt, quibus dum prosperitas elucet, iactanter de
 suis meritis gloriantur, & bonorum atque iustorum affli-
 ctionibus detrahunt, dumque eis aduersa contigerit, mox
 ad blasphemiam pusillanimitate animi conuertuntur. Qui-
 dam simplicium nescientes dispensationem Dei, in ma-
 lorum prouectibus scandalizantur, dicentes iuxta Prophe-
 tam: Quare via impiorum prosperatur? Bene est omnibus
 qui prauaricantur, & iniquè agunt. Qui ergo hoc dicunt,
 non mirentur, quòd prauorum hominum temporalem, &
 eaducam felicitatem aspiciunt, sed magis nouissima eo-

rum intendant, quāta illis post hoc aeterna supplicia preparentur, dicente propheta: Ducent in bonis dies suos, & subitò ad inferna descendunt.

*Vt iudex, non prius obuiet sua sententia litigantibus
quandiu ipsi habent aliquid quod proponant in
quæstione. Cap. XXX.*

Ex decr. Eleuterij papæ ecclésiæ per Gallia cōstitutis. cap. 3. **N**E C litigantibus iudex prius velit sua sententia obuiare, nisi quando ipsi iā peractis omnibus nihil habeant in quæstione quod proponant. Et tādū actio ventiletur, quousq; rei veritas reperiatur. Frequēter interrogare oportet, ne aliquid prætermissum fortè remaneat, quod adnecti conueniat. Induciæ enim non modicè ad querendum dandæ sunt, ne aliquid properè agi à quacunq; parte videatur: quia per subreptionem multa proueniunt. Nihil amen absq; legitimo, & idoneo accusatore fiat. Nā & dominus noster Iesus Christus Iudæ furem esse sciebat: sed quia non est accusatus, ideo nō est eiectus: & quicquid inter apostolos egit, pro dignitate ministerii ratum mansit. Nam si leges seculi accusatores requirunt, quantò magis ecclesiasticæ regulæ? Docent enim terrestria, & humana quæ sint ecclesiastica, atque cœlestia.

*Vt non ydem sint accusatores, & iudices, & testes,
& accusati. Cap. XXXI.*

Ex dictis Damasci papæ, ca. 19. **A**ccusatores verò & iudices non iidem sint: sed per se accusatores, per se iudices, per se testes, per se accusati, vnusquisq; in suo ordinabiliter ordine. Nā in scriptura prima semper fiat, vt talionem calumniator accipiat. Quæ ante inscriptionē nemo debet iudicari, vel dānari, cum seculi leges hæc eadem retineant. De quib⁹ omnibus veris semper fiat æqualitas, quatenus accusationis & iudicii, & testimonii mercedē per veritatē gestorū cōsequi valeant.

Vt eius accusationem nullus facillè accipiat, qui facillè litigat, & accusat. Cap. XXXII.

Ex cōcil. Vvorma-ciē. ca. 2. **E**ius qui frequenter litigat, & ad accusandum est factus, accusationem nemo absq; grādi examine accipiat. *Vt episcopus accusatores fratrum excommunicet. Cap. XXXIII.*

Ex cōcil. Aurelia. cap. 1. **V**t episcopus accusatores fratrum excommunicet, si emendauerint vitium, recipiat eos ad communionem, non ad clerum.